

Sygn. akt II Ka 194/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 sierpnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Krośnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Arkadiusz Trojanowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Mateusz Wójcik

przy udziale oskarżyciela publicznego przedstawiciela Naczelnika Urzędu Skarbowego w K. – E. M.

po rozpoznaniu w dniu 12 sierpnia 2020 roku w Krośnie

sprawy **D. T.** syna F. i C., ur. (...) w K.

oskarżonego o przestępstwa z art. 56 § 2 k.k.s. i inne

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie z dnia 14 lutego 2020 roku,
sygn. akt II K 969/19

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy,

II. zasądza od oskarżonego D. T. na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 3020 zł /trzy tysiące dwadzieścia złotych/, w tym opłatę za drugą instancję w kwocie 3000 zł /trzy tysiące złotych/.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 194/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Krośnie z dnia 14 lutego 2020r., sygn. akt II K 969/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1	<p>Obraza przepisów postępowania, co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, a to:</p> <p>- art. 2 § 2 kpk., art. 4 kpk., art. 6 kpk., i art. 7 kpk., art. 410 kpk., w zw. z art. 113 § 1 kks przez dokonanie nie wszechstronnej i jednostronnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wyciągnięcie na jego podstawie błędnych i nielogicznych wniosków oraz oparcie wyroku na niezgodnych z prawdą ustaleniach faktycznych w zakresie odnoszącym się do znamion strony podmiotowej zarzuconych oskarżonemu czynów, co przejawiało się w:</p> <p>a) bezpodstawnym odmówieniu wiarygodności oskarżonemu i zdyskredytowaniu oraz pominięciu jego wyjaśnień w zakresie wskazującym na:</p> <p>- brak w jego zachowaniu umyślności;</p> <p>- dochowaniu należytej staranności przed podjęciem współpracy z R. i K.u.K.</p> <p>- pozostawanie przez oskarżonego w uzasadnionym przeświadczeniu, co do legalności przyjętego przez niego modelu outsourcingu pracowniczego.</p> <p>b) bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony musiał sobie zdawać sprawę z tego, że cały stworzony przez R. i K.u.K. model działania outsourcingu miał na celu obejście systemu podatkowego;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>c) bezpodstawnym przyjęciu, że czynność przejęcia pracowników oskarżonego przez spółkę (...), czy K.u.K., była tylko pozorna i miała na celu obejście prawa podatkowego i że taki był od samego początku zamierzony cel oskarżonego;</p> <p>d) pominięciu stanu wiedzy i świadomości oskarżonego z okresu zawierania umów (01.05.2012r., i 31.10.2012r.), będącego wynikiem obowiązujących w tamtym czasie opinii dotyczących możliwości i legalności stosowania takiego modelu outsourcingu pracowniczego, popartego orzecznictwem i interpretacjami organów publicznych;</p> <p>e) bezpodstawnym przyjęciu, że skoro w/w umowy outsourcingu były nieważne, a wystawiane na ich podstawie faktury pozorne i nie stanowiły podstaw do obniżenia podatku należnego, to oskarżonemu można przypisać umyślność w działaniu;</p> <p>f) pominięciu przedłożonych przez oskarżonego na poparcie prawdziwości swoich wyjaśnień dowodów z oferty firmy (...) z grudnia 2011r., wraz z pismem K.u.K., z listopada 2011r.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty te należy uznać za bezzasadne i nie znajdujące pokrycia w materiale dowodowym sprawy i jego logicznej interpretacji. W istocie zarzuty są wyrazem przekonania, że oskarżony jest jedyną prawdziwą osobą, a wszelkie świadczące przeciwko niemu dowody nic nie znaczą.</p>		

Tymczasem jest właśnie odwrotnie – skoro dowody są jednoznaczne, spójne i oczywiste, to wyjaśnienia oskarżonego sprzeczne z nimi i zmierzające do uniknięcia kary za czyny, nie mogły być wiarygodne. Apelacja i tak sformułowane zarzuty, są wyrazem subiektywnej polemiki, odmiennego poglądu na sprawę, którego jednak logika nie pozwala zaakceptować.

Sąd Rejonowy jasno i przekonująco wyjaśnił, dlaczego uznał, że umowy były pozorne i służyły wyłącznie obniżeniu kosztów działalności, poprzez zaniżenie podatków i zaniechanie płacenia składek. Sąd wskazał niepodważalną logikę dowodzącą, iż nie można było obniżyć kosztów działalności o 40 % w legalny sposób, z czego każdy przeciętnie rozsądny człowiek sobie zdaje sprawę. Sąd przekonująco opisał mechanizm prowadzący do osiągnięcia konkretnych celów podatkowych i w dziedzinie składek, podpierając się jasnym orzecznictwem Sądu Najwyższego i Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.

Przesądzone już, iż tego typu model, jaki miał zastosowanie w omawianej sprawie, jest tylko pozornym przejęciem pracowników, nie wywołującym skutków prawnych. Sąd jasno uzasadnił, iż wraz z pracownikami nie zostały przekazane żadne składniki majątkowe dotychczasowego pracodawcy, ponadto zachowano strukturę i dotychczasową organizację pracy. Od momentu rzekomego przejęcia, pracownicy jedynie formalnie wykonywali pracę na rzecz spółek outsourcingowych, gdyż faktycznie świadczyli ją nadal na rzecz firmy oskarżonego, który w dalszym ciągu wykonywał obowiązki

pracodawcy. Dla pracowników nie zmieniło się dokładnie nic, poza numerem rachunku bankowego z jakiego dostawali wypłatę. Nie doszło zatem do faktycznego przejęcia pracowników, a umowa była pozorna. Tego typu praktyki zostały już rozpracowane przez właściwe organy, opisane i niniejszy przykład do nich pasuje wręcz wzorcowo. Nie ma podstaw, by oceniać ten stan faktyczny inaczej, aniżeli jako działanie mające na celu stworzyć pozory legalności i osiągnięcie skutku w postaci zaniżenia podatku oraz rezygnacji z płacenia składek za pracowników.

Wnioski wyciągnięte z zachowania oskarżonego były prawidłowe, podobnie jak ocena jego umyślności i świadomości działania. Jedyne, czemu służyło całe przedsięwzięcie, to umożliwienie oskarżonemu zaprzestania płacenia składek i zaniżenia podatku, czyli działanie nastawione było z założenia na cel przestępczy, pod pozorem legalności. Jak trafnie określił Sąd Rejonowy, oskarżony musiał sobie zdawać, czemu cały proceder służy i na co jest nastawiony. Wiedział przecież, po co to robi i zauważył, że w zasadzie w kwestii jego pracowników, nie zmieniło się nic. Jeśli czuje się on przez jakiś podmiot oszukany, nic nie stoi na przeszkodzie, by dochodził swych praw przed właściwymi organami, lecz nie ujmuje to jego winy. Przywołane przez Sąd pierwszej instancji orzecznictwo Sądu Najwyższego, to jest wyrok z dnia 20 października 2009r. (I PK 96/90) jest znacznie wcześniejsze niż sprawa, co z kolei wytrąca argument braku świadomości, że proceder może być nielegalny. Przy zachowaniu staranności wymaganej od przedsiębiorcy, podatnika i

<p>płatnika składek, można było dotrzeć do materiałów, które proceder kazałyby traktować co najmniej jako mocno podejrzany, skoro w praktyce obniżał on koszty działalności o 40 %, a przecież nie było opcji, by legalnie tych kosztów uniknąć.</p>		
Lp.	Zarzut	
2	<p>Obraza art. 424 § 1 pkt 1 kpk., w zw. z art. 113 § 1 kks., przez sporządzenie wadliwego uzasadnienia, nie poddającego się weryfikacji, a w szczególności:</p> <p>a) zaniechanie wskazania w uzasadnieniu (pkt 1.1), ustalenia faktów w zakresie wskazującym na winę oskarżonego, lecz powołanie się jedynie na zawarte przez oskarżonego umowy i wskazanie na ich nieważność, co samo przez się nie może stanowić ustaleń w zakresie winy oskarżonego;</p> <p>b) zaniechanie wskazania w uzasadnieniu (2.1 lub 2.2) wszystkich dowodów, a w szczególności pominięcie przedłożonych przez oskarżonego na poparcie prawdziwości swoich wyjaśnień dowodów z oferty firmy (...) z grudnia 2011r., wraz z pismem K.U.K., z listopada 2011r., oraz nie wskazanie dlaczego Sąd je pominął i nie uwzględnił;</p> <p>c) nie wskazanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku konkretnych i weryfikowalnych powodów i dowodów dla których Sąd odmówił wiarygodności i mocy dowodowej wyjaśnieniom oskarżonego, lecz ograniczenie się do nie merytorycznych i nieweryfikowalnych stwierdzeń typu „jego linia obrony jest jedynie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>próbą prezentowania argumentacji którą powziął już w momencie popełniania czynu zabronionego ...”, „twierdzenia są naiwne”;</p> <p>d) zawarcie w uzasadnieniu (2.2) wewnętrznie sprzecznych ocen, wskazujących z jednej strony na winę nieumyślną oskarżonego cyt. „D. T., jako doświadczony przedsiębiorca winien był wykazać się zasadą ograniczonego zaufania i dopełnić wszelkich możliwych kroków by potwierdzić prawdziwość i legalność propozycji otrzymanej od wiadomej spółki ...”, a z drugiej na winę umyślną cyt. „D. T. musiał zdawać sobie sprawę z tego, że cały stworzony model działania ma na celu obejście systemu podatkowego”.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut ten jest chybiony, gdyż uzasadnienie spełnia wymogi ustawowe, odpowiada na pytania dlaczego dany dowód oceniono w określony sposób, jak również wyjaśnia podstawę faktyczną i prawną. Zgodnie z wymogiem ustawodawcy, uzasadnienie jest teraz bardziej skondensowane, ponieważ ustawodawca postanowił zerwać z praktyką sporządzania zbyt długich, rozwlekłych uzasadnień i w formularzach wymaga tylko tego, co jest konieczne. Ocena dowodów jest logiczna, a czytelnik jest w stanie zrozumieć, że skoro oceniono pewne dowody jako wiarygodne, a inne jako niewiarygodne, to ocena zachowań sprawcy musi być taka, jaka wynika z tych wiarygodnych. Nie trzeba już powielać tezy, dlaczego nie uznano zachowania za takie, jakie miałyby wynikać</p>		

z dowodów niewiarygodnych, nie trzeba też oceniać alternatywnej rzeczywistości, jaka miałaby wynikać przy założeniu prawdziwości wyjaśnień oskarżonego. Mówiąc krótko – ocena jest logiczna, przejrzysta i nie rozwlekła, zatem Sądowi nie można przypisać błędu czy dowolności. To, że strona się nie zgadza z taką oceną nie jest powodem, by miała ona być odmienna. Jak celnie określono w orzecznictwie, „nie jest ani wystarczające, ani skuteczne jedynie teoretyczne i gołosłowne wysłownienie pewnej hipotetycznej możliwości i na tej tylko podstawie formułowanie zarzutu, że ustalenia sądu są błędne, bowiem tej ewentualności nie uwzględniają lub też nie stanowią jej bezwzględnego zaprzeczenia. Każde dowodowe twierdzenie wymaga uwiarygodnienia, poprzez wskazanie na fakty realnie istniejące i poddające się obiektywnemu poznaniu procesowemu. Bez takiego zaś wymogu zakwestionowane mogłyby zostać wszelkie dowody i ustalenia sądu, a sąd byłby wikłany w niekończące się i w wielu wypadkach całkowicie nierealne procedury badania tych hipotez i ich dowodowego weryfikowania” (wyrok SA we Wrocławiu z dnia 31 maja 2006r., II AKa 72/06; LEX nr 181678).

Ocena dowodów nie musi być drobiazgowa, zatem skoro daną grupę dowodów uznano za niewiarygodne (dokumenty wskazujące na intencję spółek K.U.K. i R.), to nie było potrzeby osobnej oceny poszczególnych dokumentów. Wrócalibyśmy wówczas do starego modelu uzasadnień, które przez właśnie zbędną drobiazgowość bywały

rozwlekłe i zbyt często oddalające się od sedna.

Sąd dokonując oceny wyjaśnień oskarżonego, miał prawo odwołać się de facto do inteligencji czytelnika, wykazując absurdalność twierdzeń oskarżonego, albo brak argumentów przemawiających za innym niż podatkowy, celem całego przedsięwzięcia. Skoro logika przedstawiana przez oskarżonego była wątpliwa, to nie trzeba było wikłać się w wielostronicowe oceny tego, co przedstawił.

Argumentacja Sądu pierwszej instancji – wbrew sugestiom apelacji – nie jest też sprzeczna wewnątrz, a przytoczone w apelacji przykłady w żaden sposób o takiej sprzeczności nie świadczą. Wskazano, że oskarżony zdawał sobie sprawę w czym uczestniczy, bo tak jak każdy przedsiębiorca na jego miejscu – po prostej analizie musiał sobie z tego zdawać sprawę. Uzasadnienie jest zatem poprawne, w żaden sposób nie rzutuje ono na treść wyroku wydanego przecież przed jego sporządzeniem. Trudno zatem uznać już nawet co do zasady, by uchybienia w późniejszym uzasadnieniu miały wpływ na wydany wcześniej wyrok. Tym bardziej wówczas, gdy uchybienia te w rzeczywistości nie zaistniały.

Lp.	Zarzut	
3	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na treść orzeczenia, polegający na błędnym przyjęciu, że: a) oskarżony musiał sobie zdawać sprawę z tego, że stworzony przez R. i K.u.K. model działania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

outsourcingu pracowniczego miał na celu obejście systemu podatkowego, podczas gdy dokonując oceny świadomości oskarżonego w dacie zawierania umów z w/w firmami i w okresie realizacji z nimi współpracy, nie można było wyciągnąć tego typu wniosków, w szczególności z uwagi na to, że w tym czasie tego typu model outsourcingu nie był kwestionowany;

b) celem oskarżonego od początku było obejście prawa podatkowego, podczas gdy dokonując oceny świadomości oskarżonego w dacie zawierania umów z w/w firmami i w okresie realizacji z nimi współpracy, nie można było wyciągnąć tego typu wniosków, w szczególności z uwagi na to, że w tym czasie tego typu model outsourcingu pracowniczego nie był kwestionowany;

c) ujmowane przez oskarżonego w latach 2012 i 2013 w ewidencjach prowadzonych dla celów podatku od towarów i usług faktury dokumentowały czynności pozorne z firmami (...).u.K., podczas gdy faktu tego nie można wyprowadzać wyłącznie na podstawie kwestionowania już post factum, jako nieważnych, zawartych przez oskarżonego z w/w firmami umów cywilnych, albowiem niezależnie od powyższego w/w firmy w rzeczywistości świadczyły w tym okresie na rzecz oskarżonego usługi, których koszty rzeczywiście oskarżony ponosił, a zatem oskarżony w tym okresie miał w pełni uzasadnione podstawy do ujmowania tych faktur w ewidencji, gdyż miał uzasadnione i usprawiedliwione podstawy do przekonania, że transakcje te nie są pozorne;

	<p>d) oskarżony, jako płatnik w okresie od czerwca 2012r., do lutego 2013r., mimo ciążącego na nim obowiązku, nie pobrał i nie wpłacił kwot zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych, podczas gdy zgromadzone dowody w sprawie wskazywały na to, że oskarżony w tym okresie miał uzasadnione i usprawiedliwione podstawy do przekonania, że nie jest płatnikiem zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych, gdyż obowiązek ten przeszedł na firmy (...)u.K.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty te są powieleniem i rozszerzeniem zarzutów opisanych w punkcie 1, zatem należy w pierwszej kolejności odesłać do zawartej tam argumentacji.</p> <p>Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest słuszny tylko wtedy, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. W przedmiotowej sprawie z taką sytuacją nie mamy do czynienia.</p> <p>„Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu a quo wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia, lecz musi zmierzać do wykazania jakich konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w ocenie zebranego w sprawie materiału</p>		

dowodowego. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego nie na innych dowodach od tych, na których oparł się sąd pierwszej instancji nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych.” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2005 roku, sygn. WA 12/05, OSNwSK 2005/1/949).

Wskazano już, iż ocena sytuacji, w której wraz z pracownikami nie przeniesiono żadnych składników majątkowych, a nadto rzeczywiście nie doszło do żadnej zmiany w sytuacji pracowników i w relacjach tychże pracowników z oskarżonym, zaś cała rola spółek (...).U.K. sprowadzała się do przelewania pieniędzy od oskarżonego na rzecz pracowników, umowy były pozorne. Przywoływane przez Sąd Rejonowy orzecznictwo WSA i SN to potwierdza, ponieważ taki model przestępczości już zdiagnozowano, opisano i nauczono się go rozpoznawać. Dowiedziono też, iż oskarżony nie uiszczał składek, zaś podatek pomniejszał na podstawie faktur, chociaż umowy były pozorne. Udowodniono również, iż jeszcze przed zawarciem tych fikcyjnych umów istniało orzecznictwo opisujące ów proceder jako pozorny, więc można było się z tym zapoznać. Wykazano także, że każdy rozsądnie myślący człowiek, a zwłaszcza podmiot profesjonalny jakim jest przedsiębiorca, mógł się domyślać, jaki jest cel procederu, skoro naprawdę w realnym świecie nie zmienia się nic w relacji pracowników z pracodawcą, poza formalnym wejściem w proceder kolejnego podmiotu. Gdyby oszczędzanie 40

<p>% kosztów działalności było takie proste i legalne, każdy by to robił, lecz tak nie było. Wszystko to razem pozwalało przypisać oskarżonemu D. T. świadome popełnienie przypisanych mu czynów, a w postępowaniu i wnioskach Sądu Rejonowego nie dostrzeżono błędów wskazywanych w treści środka odwoławczego.</p>		
Lp.	Zarzut	
	Wniosek	
Wniosek o uchylenie wyroku i uniewinnienie oskarżonego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Wniosek okazał się niezasadny w kontekście okoliczności sprawy, ustaleń faktycznych oraz wyciągniętych z nich wniosków. Przypisanie oskarżonemu przestępstw w było w pełni poprawne. Ustalenia są zgodne z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego oraz elementarnej logiki, natomiast apelacja jest z tymi zasadami sprzeczna, gołosłowna i opiera się na subiektywnej ocenie rzeczywistości.</p> <p>Ustalono pozorność umów, a więc trzeba było konsekwentnie uznać, że służyły one danemu celowi. Celem tym było unikanie płacenia składek wbrew obowiązkowi oraz zaniżanie podatków, a cały proceder, który w rzeczywistości funkcjonowania działalności nie zmieniał niczego, służył właśnie wyłącznie takim</p>		

przestępczym celom. Innych celów w tym działaniu nie było. Nie wskazano, po co to robiono, jeśli nie w tychże celach.	
	Wniosek

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Nie dotyczy
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<p>Apelacja zarzucała błąd ustaleń faktycznych oraz obrazę przepisów postępowania, lecz zarzuty te okazały się niczym nie popartą subiektywną polemiką z trafnym wyrokiem Sądu pierwszej instancji. Jej autor twierdził, że dowody należałoby ocenić inaczej, lecz nie przekonał w żaden sposób do słuszności takiego stanowiska. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2005r. (sygn. WA 12/05, OSNwSK 2005/1/949), taka subiektywna i niczym nie podparta dyskusja z treścią wyroku, nie stanowi podstawy do jego uchylecia albo zmiany.</p> <p>Sąd dokonał poprawnego ustalenia faktów, dowody ocenił właściwie, nie było to trudne zadanie. Analizy</p>	

<p>prawne oparł na wskazanym orzecznictwie SN i WSA w Rzeszowie, które dotyczyły analogicznych przypadków. Nie było powodu, by podobnych zachowań nie ocenić w podobny sposób. Nie określono innego celu całego przedsięwzięcia, niż cel w postaci zysku sprawy. Ocena dowodów nie mogła być inna, zaś wnioski płynące z faktów są w ocenie Sądu Okręgowego niewątpliwe. Sąd akceptuje zatem rozstrzygnięcie, a także orzeczoną karę, która spełni cel prewencyjno – wychowawczy, zapobiegawczy i przestrzeże inne podmioty przed chęcią pozornie łatwego zysku, który w rzeczywistości przeobraził się w karę finansową, odczuwalną i realną, lecz zasłużoną i sprawiedliwą.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Nie dotyczy</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Nie dotyczy</p>	

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>		
<p>1.1.</p>	<p>Nie dotyczy</p>	<p># art. 439 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		
<p>Nie dotyczy</p>		
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		

Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Wobec nieuwzględnienia apelacji wniesionej na korzyść oskarżonego Sąd Odwoławczy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze oraz opłatę za drugą

instancję. Podstawę stanowiły przepisy art. 636 § 1 k.p.k. oraz art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Co do całości orzeczenia.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------